

Даже въ плачь всегдашній, въ правда и невинно
Спрадашъ, и пребывашъ въ вѣчна неушѣшность.

Тогда горко плача!

Когда живошашъ си чесно преминувамъ,
И никогда нѣкой немамъ свѣшска должностъ,
Кашо главаша си да му подклонявамъ,
И да му припадамъ кашо робъ съ покорностъ.

Тогда се азъ смѣя!

Но когда изъ нужда гладенъ, босъ и спраненъ,
Треба да погледвамъ богашыше съ крошосъ,
Еще да ги ласкамъ каквошо бсзумень,
И да се покланямъ на шѣхнаша гордосъ.

Тогда горко плача!

Когда смѣхошныше дѣла челоуѣковъ,
Разныше ихъ дѣйсшва съ непримѣшна хишросъ,
На умъ си докарвамъ кашо смѣхошворцовъ,
Гдѣшо предъ насъ спрувашъ съ художна добросъ.

Тогда се пакъ смѣя!

Но когда шо виждамъ души развращенны,
Сердца челоуѣковъ исполненны съ зависъ,
Кашо си прилагашъ грѣхи беззаконны,
И единъ другаго убивашъ съ ненависъ.

Тогда горко плача!

Когда пакъ ни една страсъ ме удручава,
Но всичкаша воля со всека угодностъ,
До шолко да никой не ме воспящава,
Всегда исполнявамъ, съ легкосъ и гошовностъ.

Тогда се азъ смѣя!